

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΟΥΝΤΟΝ

Ο ΟΡΚΟΣ



ΠΙΟΤΑ πιά σ' όλον τον κόσμο δεν ενδιέφερε το γέρο βαρώνο Ρουβέρ, τίποτα εκτός από τον έγγονό του, τον μικρό Χέρμαν.

Η παριζιάννα του μικρού, μιά γερού και εύσημη γυναίκα, που την διάλεξε ο ίδιος ο γέρος μέσα από εκατό παριζιάννες, δεν μπορούσε να κάνει βήμα μακριά από το βαρόνο.

Όταν έδραζε περίπατο στο πάρκο το πολύτιμο μορφό, ο βαρόνος την συνόδευε ή την παρακολούθησε από το παρτέρι του. Και όλα αυτά γινότανε γιατί ο γέρος φοβότανε πολύ για τον έγγονό του, κ' ήθελε να τον έχει διαρκώς υπό την επίβλεψή του.

Ο Χέρμαν ήταν ένα στρογγυλό και καλοσχημένο μορφοδάκι, με μαγούλα ροδοκόκκινα, με κατάξανθα μαλλιά—και με μιά φωνή εξαιρετικά δυνατή ανάλογη της ηλικίας του.

Είχε πολύ ανεξάρτητο χαρακτήρα. Δεν μπορούσε να υποφέρει τις μασκίες που τον έμπαιζαν στις κινήσεις του, και όταν πεινούσε, έβλεπε η παριζιάννα να του δώρη άμεσως γάλα. Είδεμι ο Χέρμαν άρχισε να στριγγιλάει, να γίνεται κατωκόκκινος από το θυμό του—κι ο παππούς του φώναζε και κείνος πώς θ' άφησουν τον έγγονό του να πεθάνει της πείνας!...

Όταν ο Χέρμαν έγινε δεκαπέντε χρονών, ήταν ένα γερό, καλοσχημένο κ' εύνητο παιδάκι. Ο παππούς του δεν τον έμπαινε στα χέρια κανενός καλογόρου για να του μάθει γράμματα. Προτίμησε να τον δώσει σε τρεις αγγλικούς τον γά να του μάθουν να καθαλίσουν τ' αλόγο, να ορίξουν το βέλος και να εξημερώσουν τα κοράκια.

Όσο για την Ξηασία, τη μεγάλη αυτή επιστήμη, ο βαρόνος ήθελε να την διδάξει μόνος του στον έγγονό του, παρ' όλα τα δγόντα χρόνια του. Είχε έλκετε την γνώμη ότι κανείς στον κόσμο δεν ήξερε να χειρισθί το σπαθί τόσο καλλί όσον αυτός.

Κάθε μέρα λοιπόν πήγαινε με τον έγγονό του στη μεγάλη σάλα των πανολιών, όπου ήταν άρραδιασμένα τα τιμημένα όπλα των προγόνων του. Έπαυσε δύο σπαθιά, έδινε το ένα στον Χέρμαν, κρατούσε το άλλο αυτός, και άρχιζε ή διδασκαλία.

Ο χρότος που έβγαναν τα σπαθιά αλλήλοσυναγκρούμενα, διασκέδαζε το ντό. Τα μάτια του έβλεπαν περισσότερο και από το άσπασμα των σπαθιών.... "Υστερ" από λίγον καιρό, ο Χέρμαν έγινε τέλειος ξιφομάχος.

Αυτή τη στιγμή ακριβώς περίμενε ο βαρόνος για ν' άνασκωνόνη τον έγγονό του κάτι πολύ σοβαρό.

Μιά μέρα, λοιπόν, όταν τελείωσε το μάθημα της Ξηασίας, πήρε το Χέρμαν από το γέρο και τον όδηγησε, σιωπηλός και σκεπτικός, στο παρεκκλήσι του πύργου.

Αυτός είχε ο τάφος της γυναίκας του! Έξηλσε ο βαρόνος στον Χέρμαν, που έβλεπε το άγαλμα έκτο με κατάληξη. Η ιδανική όμορφη της ήταν ξεκοσμητή και πέρα από τις θάλασσες της Βρεταννίας. Μιά μέρα όμως, πιας επανέβηκε ένας Νορμανδός πρίγκιπας. Η γυναίκα που τον άρεσε πολύ και της έπρότεινε να ή άρση και να την ακολουθήσει στο βασιλείο του. Έκείνη όμως αντίσταθηκε στην άρση επιστομιά του και ο βάρβαρος αυτός πρίγκιπας, για να την εκδικηθή, της κάρφωσε το μαχαίρι τον στο λαιμό... Την έθαψε σ' αυτόν τον τάφο και παρήγγειλε σ' έναν περιήσιο τεχνίτη να της κτίσθί το άγαλμά της μ' ένα μαχαίρι χρωμένο στο λαιμό—για να μνή ξεγάνωσιν ποτέ το μαρτυρικό θάνατό της. Αναγκάστηκε άλλες να καταναίξω μέσα μου την δικήν όργη μου, έπειδή είχα κάνει συνθήκη Ειρήνης με τη Νορμανδία, και δεν μπορούσε να της κηρύξω τον πόλεμο. Υστερ, με πήρανε τα χρόνια και δεν ήμουν πια ικανός να οδηγήσω τα στρατεύματά μου. Με παρηγορούσε όμως ή Ελλάδα πώς θα ή

εκδικήσης εσύ. Γι' αυτό σέ μεγάλωσα με τόση στοργή και φροντίδα: Για να σέ κάνω άξιο να ξεπλύνεις με το σπαθί σου τη μεγάλη προσβολή που μου έκανε ή Νορμανδία δι' ενός πρίγκιπός της.

Και ο βαρόνος, άκού είπε αυτά τα λόγια τράβηξε με δύναμη το μαχαίρι από το λαιμό του μαρμαρένιου αγάλματος και τώ έδωσε στο Χέρμαν. Έκείνος τό σήκωσε ηγία και άρχίστηκε σ' ένα όνομα του Έσταινομένου ότι, του λοιπού, ή μοναδική του σέβει θα ήταν πώς να εκδικήση το θάνατο της γυναίκας του βαρόνου....

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκανε το βαρόνο νεκρό στο κρεβάτι του. Είχε εκπληρώσει τον προορισμό του: Μεγάλωσε τον έγγονό του, τον έκανε γενναίο και δυνατό παλληκάρι και του κληροδότησε το μέρος του προς την Νορμανδία.

Η παρθέλας μορφό από το νεκρό του βαρόνου βάσταζε πέντε ώλοληρες μέρες. Τέλος, έτοιμάζονταν να τον μεταφέρουν στον τάφο, όταν ξαφνικά, την τελευταία στιγμή, παρυσιαστίσαν και άλλους τρεις έπισκέπτες: Μιά νέα με τούς δύο αδελφούς της—από τη Νορμανδία.

Η νέα αυτή κρατούσε στην άγκυρά της μιά μεγάλη άνθοδέσμη από τριαντάφυλλα, και τα μάτια της πήρανε μιά τόσο λαμπρήν έκφραση όταν είδε την θλιψη του Χέρμαν, ώστε ο νέος ταράχθηκε και ζωντανε να πείση αυτός....

Η ματιές των δύο νέων έσμιζαν και σπιδούβλιναν. Κ' ή σπιδε αυτές δεν άργησαν να φωνηθούν και να γίνουν έρωτική φλόγα.

Η νέα αυτή ήταν από την μισητή χώρα της Νορμανδίας, την όποια ο Χέρμαν είχε όρισει να εκδικηθή. Μά ή Άγάτη είχε πιο δυνατή από το Μίσος. Και ο Χέρμαν, λησμονώντας με τον καιρό τον όρκο που είχε δώσει στον παππού του, πήρε γυναίκα την όμορφη Νορμανδή. Με το γάμο αυτό, ξανάσθη ή γαριά στον παλιό πύργο, που τον είχε ρίξει σέ πένθος ο θάνατος του βαρόνου.

Ο Χέρμαν έλειπε τώρα, μέρες ώλοληρες από τον πύργο, κινηρόντας στα δάση και στα λαγυράδια, καθαλά σ' αλόγο του.

Μιά μέρα, γρονώντας στον πύργο—είχε λείψει και τούτη την φορά κάμποσο καιρό—άντελήθη με τρομό ότι το σιδερένιο περιστέρι που είχε στην κορυφή της πικροκεφαλίας του είχε εξαφανισθί και ότι στη θέση του ήτανε γαντζωμένο ένα ζωντανό κοράκι!

Και το κοράκι αυτό άρχισε ξαφνικά να κροάει.

—Τι σημασία που προαναγγέλλει, καταραμένο που! άνεφώνησε τοτε ο Χέρμαν. Μήπως συνέβη τίποτα στην άγαπημένη μου;

Τότε το κοράκι άφησε ένα στριγγί-άρινο κρόξιμο και άποκρίθηκε:

—Τρέξτε, τρέξτε να βρής την άγαπημένη σου, την ήρωή τον Νορμανδόν, που είχες κάποτε όρισει να τούς εκδικηθή!

Ο Χέρμαν έτρεξε σάν άστραπή στον πύργο του, ανέβηκε σάν τρελλός στο δωμάτιο της γυναίκας του και, βιάζοντας την πόρτα κλειδωμένη από μέσα, την έσπασε με τούς όμους του.

Μόλις μπήκε μέσα, στάθηκε σάν άποσβολομένος.

Η γυναίκα του ήτανε καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα και, προστά της ήτανε γονατισμένος ένας νέος και όμορφος αγγλικός που της κρατούσε τρυφερά τα χέρια, φιλώντας της γλυκά έρωτικά λόγια....

Ο Χέρμαν προσήλκε σιγά—σιγά σοβαρός και άτάραχος σάν τη θεία Αίλη, τράβηξε το μαχαίρι του από τη μέση του, τό κάρφωσε στην καρδιά του αγγλικού, που έπαλθηκε άμέσως νεκρός, και ύστερα πλησίασε τη γυναίκα του και ξανάβησε το μαχαίρι τον ζεστό αίμα από το αίμα του άλλου—στο λαιμό της, πολύ βαθιά.... στη θέση ακριβώς όπου ήτανε καρφωμένο και το μαχαίρι στον λαιμό του γυναικιένι αγάλματος, ένε-κάτω στο παρεκκλήσι.....

Ο Χέρμαν δεν είχε κρατήσει τον όρκο που έδωσε στον παππού του. Μά ο Θεός τον τιμώρησε σκληρά για την έπαρσία του, αναγκάζοντας τον να θανατώση μιά Νορμανδή κατά τον ίδιο τρόπο που ένας Νορμανδός είχε σκοτώσει ή γυναίκα του θείου του....

ΠΩΛ ΟΥΝΤΟΝ



Στο λαιμό της ήταν καρφωμένο ένα μαχαίρι

